

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/55846 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 14 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 april 2006 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 20 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 mei 2007, verzonden op 16 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 juni 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

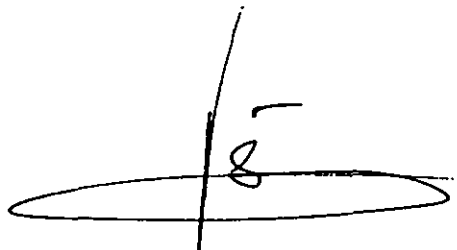
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2007

284-473.

Verzonden: 8 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line below it.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/55846 MVV

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
14 mei 2007

inzake

geboren op _____, van Angolese nationaliteit,

eiser,

gemachtigde: mr. G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

De Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,

gemachtigde: mr. R.M. ter Hart, werkzaam bij de onder Staatssecretaris van Justitie
ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 20 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 27 april 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser van 23 januari 2006 om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) te verlenen afgewezen. Eiser heeft tegen de beslissing van 20 oktober 2006 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 27 april 2007, waar eiser niet in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of verweerder het bezwaar van eiser tegen de afwijzende beslissing op zijn aanvraag tot het verlenen van een mvv onder de beperking 'gezinsvorming met partner' ongegrond heeft kunnen verklaren.

2.2 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Het bezwaar is ongegrond verklaard omdat uit nadere bestudering van het dossier en informatie van de Nederlandse vertegenwoordiging te Luanda is gebleken dat de afwijzingsgronden van de beschikking in primo niet langer gehandhaafd kunnen worden. Echter, eiser dient om andere, zwaarwegende redenen geen verblijf hier te lande te worden toegestaan. Eiser vormt een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

zaaknummer: AWB 06/55846 MVV

blad 2

2.3 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat hij ten onrechte niet is gehoord. Van dit horen mocht verweerder niet afzien, aangezien daarvoor geen wettelijke uitzonderingsbepaling bestaat. Verweerder heeft aan de bestreden beschikking ten onrechte niet-onherroepelijke veroordelingen van eiser ten grondslag gelegd. Eiser heeft tegen beide veroordelingen inmiddels beroep ingesteld. De bestreden beschikking vormt een inbreuk op het recht op gezinsleven van eiser en zijn partner. Tenslotte heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat de relatie tussen eiser en zijn partner is ontstaan toen eiser rechtmatig in Nederland verbleef.

2.4 Ingevolge artikel 72 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 (rechtsmiddelen), afdeling 2 (regulier) Vw gelijkgesteld met een beschikking gegeven krachtens deze wet. De gronden voor afgifte van een mvv zijn, zoals blijkt uit hoofdstuk B1/1.1 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc), gelijk aan die voor afgifte van een verblijfsvergunning.

2.5 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien, -voor zover hier van belang- internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.6 In artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, Vw is bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw kan worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.7 Ingevolge artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, op grond van artikel 16, eerste lid, onder d, Vw worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde indien - voor zover hier van belang - de vreemdeling terzake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf.

2.8 In hoofdstuk B1/2.2.4.1 van de Vc is bepaald dat de aanvraag wordt afgewezen indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf (...).

De rechtbank overweegt als volgt.

2.9 Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hem te doen horen alvorens op het bezwaar te beslissen.

2.10 Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) (JV 2003, 335) vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan dan van het horen ook slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit.

2.11 De rechtbank overweegt terzake dat uit de gedingstukken blijkt dat verweerder voornemens is geweest om in bezwaar een hoorzitting te doen plaatsvinden. Bij brief van 19 september 2006 heeft verweerder derhalve de gemachtigde van eiser en referente uitgenodigd voor een hoorzitting, en wel op 18 oktober 2006 om 13.00 uur, teneinde hen in de

zaaknummer: AWB 06/55846 MVV

blad 3

gelegenheid te stellen een nadere toelichting te geven op het bezwaarschrift. Voorts heeft verweerder op 5 oktober 2006 medegedeeld dat de afwijzingsgronden zoals genoemd in het besluit van 27 april 2006 niet langer kunnen worden gehandhaafd, doch dat uit een uittreksel van het Justitiele Documentatieregister is gebleken dat eiser op 1 juli 2004 door de Politie rechter te Leeuwarden bij verstek is veroordeeld tot het betalen van een onvoorwaardelijke geldboete ad € 100,- terzake overtreding van de artikelen 50, eerste lid, Wetboek van Strafrecht (WvS) juncto artikel 47, eerste lid aanhef sub 1, WvS en dat eiser op 22 mei 2006 door de Politie rechter te Leeuwarden -eveneens bij verstek- is veroordeeld tot drie weken onvoorwaardelijke gevangenisstraf terzake overtreding van artikel 231 lid 2 WvS. Eiser is tevens in de gelegenheid gesteld schriftelijk zijn zienswijze te geven. Bij schrijven van 17 oktober 2006 heeft de gemachtigde van eiser verweerder laten weten dat de gemachtigde van eiser noch referente aanwezig zullen zijn bij de geplande hoorzitting. In deze brief heeft eiser voorts op geen enkele wijze aangegeven dat eiser nog individuele dan wel nadere gronden naar voren wilde brengen die bij de beoordeling van het bezwaarschrift dienden te worden betrokken. En tenslotte zijn referente en de gemachtigde van eiser evenmin op de hoorzitting verschenen. Reeds gelet op deze omstandigheden, tezamen en in onderling verband gezien, kan eisers grief dat hij had dienen te worden gehoord geen doel treffen. Het enkele feit dat eiser stelt op dat moment onbekend te zijn geweest met de twee verstekvonnissen doet aan het voorgaande niet af.

2.12 Voorts dient de vraag te worden beantwoord of de weigering eiser een mvv te verlenen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) oplevert. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan, gelet op hetgeen terzake is aangevoerd, in de onderhavige zaak geen sprake. Voor zover dient te worden aangenomen dat tussen eiser en referente (nog) sprake is van "family life" is van inmenging in dit familie- of gezinsleven als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 EVRM geen sprake nu het besluit van verweerder er niet toe strekt aan eiser een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van dit gezinsleven in staat stelde.

2.13 Vervolgens dient te worden beoordeeld of uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit aan eiser verblijf hier te lande toe te staan. Hiertoe dient een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en die van de gemeenschap in zijn geheel plaats te vinden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het door de overheid te behartigen algemeen belang kunnen stellen boven het belang van eiser. De rechtbank neemt daarbij het navolgende in aanmerking.

2.14 Niet is gebleken dat zich in het onderhavige geval zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat daaruit voor verweerder een positieve verplichting voortvloeit om eiser verblijf in Nederland toe te staan. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het de eerste toelating betreft en de bestreden beschikking is afgewezen op grond van openbare orde aspecten. Ingevolge hoofdstuk B2/13.2.3.3. Vc dient er dan in het algemeen meer gewicht te worden toegekend aan het belang van de Staat. De rechtbank is van oordeel dat in de bestreden beschikking voldoende recht is gedaan aan de in het arrest tegen Zwitserland van 2 augustus 2001 (gepubliceerd in JV 2001, 254) door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) neergelegde relevante criteria ("guiding principles") en door eiser in beroep geen nadere omstandigheden zijn aangevoerd met betrekking tot de invulling die eiser en referente geven aan hun relatie. Niet is gebleken van een belemmering aan de kant van referente dan wel aan de kant van eiser om het "family life" zoals eiser stelt dit nu met referente te onderhouden, voort te zetten. Voorts is niet gebleken van een onaanvaardbare toekomst voor eiser indien hij in zijn land van herkomst blijft wonen. Het

zaaknummer: AWB 06/55846 MVV

blad 4

door eiser gestelde te weten dat zijn relatie is ontstaan tijdens rechtmatig verblijf kan aan het voorgaande niet afdoen. Hiertoe overweegt de rechtbank dat eiser tijdens zijn verblijf in Nederland weliswaar rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f en h Vw, heeft gehad, doch gedurende zijn verblijf in Nederland nimmer in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning.

2.15 Gelet op het hiervoor overwogene is de rechtbank met verweerder van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d Vw juncto artikel 3.77, eerste lid, Vb en het beleid zoals neergelegd in hoofdstuk BI/ 2.2.4.1. Vc kan verweerder een aanvraag immers afwijzen, indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. Met verweerder is ook de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken dat er bijzondere feiten en omstandigheden zijn op grond waarvan door verweerder dient te worden afgeweken van het toepasselijke beleid. Noch het feit dat eiser bij verstek is veroordeeld dan wel daarvan in hoger beroep is gegaan kan aan het voorgaande afdoen nu het beleid, dat niet onredelijk is, niet vergt dat een veroordeling onherroepelijk is geworden. Voor zover eiser ter zitting heeft beoogd om de behandeling van het beroep aan te houden in afwachting van de uitspraken in hoger beroep op zijn strafzaken kan dit verzoek reeds gelet op het voorgaande niet worden gehonoreerd.

2.16 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet in strijd heeft gehandeld met artikel 3:2 van de Awb.

2.17 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.18 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft besloten dat eiser ingevolge genoemd beleid niet in aanmerking komt voor de gevraagde mvv. Evenmin is gebleken van overige klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan verweerder een mvv in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

2.19 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.20 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummer: AWB 06/55846 MVV

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Gorter, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 14 mei 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.H. Boomsma als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op: 16 MEI 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Met kopie conform
De Griffier

Advocatenkantoor Kleerekooper

Utrecht, 12 juni 2007

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Per fax: 070-3651380 (9 pag.)

RAAD VAN STATE	
3541	INGEKOMEN
B	13 JUN 2007
ZAAKNR. 200704092	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
(regulier)

Van:

G.G.A.J. Adang, advocaat te Utrecht, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd
Postbus 686, 3500 AR Utrecht
telefoon: 030-2307110
e-mail: adang@balicnet.nl
fax: 030-2307105
kenmerk gemachtigde: 6660259

Ten behoeve van de vreemdcling:

geboren op [ ] van Angolese nationaliteit, dezer zake
woonplaats kiezende ten kantore van haar gemachtigde aan de Predikherenstraat 24 te
Utrecht (Postbus 686, 3500 AR).

Omschrijving uitspraak:

Uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Arrondissementsrechtbank te
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, kenmerk AWB 06/55846 MVV, van 14 mei
2007, verzonden op 16 mei 2007 aan de gemachtigde.

Betreft:

Verzocht wordt bovengenoemde uitspraak te vernietigen, het beroep in eerste aanleg
alsnog gegrond te verklaren, onder veroordeling van verweerder in de kosten beide
procedures.

Grieven:

Deze zijn aangehecht.

Bijlagen:

De uitspraak waarvan hoger beroep.

G.G.A.J. Adang

Advocatenkantoor Kleerekooper

Grievan van D. Joao Augusto

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat de grief van eiser met betrekking tot het horen geen doel treft.

De rechtbank miskent hierbij dat door verweerder op voorhand was aangegeven dat het horen slechts zou gaan over de strafrechtelijke veroordeling van eiser. Daarmee heeft verweerder op voorhand de hoorzitting dermate ingeperkt dat ven eiser en zijn toenmalige gemachtigde onder die omstandigheden niet kon worden verlangd naar die hoorzitting te gaan.

De rechtbank heeft op onjuiste wijze getoetst aan art. 8 EVRM.

Het beleid van verweerder iedere strafrechtelijke veroordeling tegen te werpen bij eerste toelating, in casu eisers mvv-aanvraag, komt in strijd met lid 2 van art. 8 EVRM. De inbreuk op eisers gezinsleven wordt niet gerechtvaardigd door de in het tweede lid van art. 8 EVRM toegestane beperking.

Eiser verwijst in dit verband naar het openbare orde criterium zoals dat gehanteerd wordt in de regeling "afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet", verder te noemen de pardonregeling.

Eiser wijst naar hetgeen de Staatssecretaris met betrekking tot het openbare orde criterium op 7 juni 2007 heeft gemeld tijdens de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer, namelijk

"Ik meen dat het openbare orde beleid in het kader van de regeling zo is opgesteld dat daarin reeds de afweging tussen de individuele belangen en de het belang van de Nederlandse openbare orde ligt besloten."

In deze pardonregeling is voor de grens van één maand gevangenisstraf gekozen. Door het vastleggen van een grens, is verweerders beleid dat iedere strafrechtelijke veroordeling voor een misdrijf als contra-indicatie bij eerste toelating mag worden beschouwd, niet meer absoluut. Dat was zij overigens ook al niet vóór 1 november 2004, toen de grens voor partners van Nederlanders op zes maanden lag.

De grens bij de afweging tussen de individuele belangen en die van de Nederlandse openbare orde ligt dus volgens verweerder op één maand, zodat niet kan niet worden volgehouden dat iedere gevangenisstraf, zeker als deze minder is dan één maand, toelatingsweigering (in casu inmenging in het gezinsleven van eiser en zijn partner door weigering tot afgifte van de gevraagde mvv over te gaan) in onze democratische Nederlandse samenleving noodzakelijk maakt.

Relevant bij de afweging van het belang van de Staat en het belang van eiser en zijn partner is dat eiser zit onder deze grens van één maand, zoals die is vastgelegd in de pardonregeling.

Eiser meent daarom dat het oordeel van de rechtbank in r.o. 2.13 dat verweerder het door haar te behartigen algemeen belang heeft kunnen stellen boven de belangen van eiser en zijn partner onjuist is. Het algemeen belang staat namelijk toe dat voormalige asielzoekers met een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van minder dan één maand tot Nederland worden toegelaten. Eiser verwijst nogmaals naar met name de pardonregeling.

Los van eisers grieven dat de rechtbank onjuiste aan art. 8 EVRM heeft getoetst, heeft de rechtbank eisers stelling, dat gewacht had moeten worden op de behandeling van het door hem aangespannen hoger beroep in beide strafzaken, niet gehonoreerd. Ten onrechts heeft de rechtbank het feit dat beide veroordelingen niet onherroepelijk zijn niet bij de afweging van eisers belangen betrokken. Het is niet eisers schuld dat hij niet wist dat hij was veroordeeld en pas later hoger beroep tegen die veroordelingen kon instellen. Hem kan evenmin worden verweten dat het gerechtshof te Leeuwarden beide zaken aanvankelijk in juni 2007 op zitting heeft gezet, maar deze later volstrekt ongemotiveerd heeft verplaatst naar een datum in september 2007. Aldus houdt de Nederlandse overheid zelf de eiser tegengeworpen contra-indicatie in stand.